

St. Maarten en dat hij, door Mart. Meyers gesommeerd om te vertrekken, daaraan natuurlijk niet had voldaan¹⁾. Thans richtte Stevens zich nog eens met hetzelfde verzoek tot den gouverneur van Martinique, Du Pas Feuquière. Een paar maanden later antwoordde deze, even natuurlijk, dat hij daaraan niet dacht. De Lauriol had zijn plicht getrouw vervuld als een ijverig dienaar des Konings. Wel is waar had men toen beweerd, dat het gansche eiland der Compagnie behoorde, maar het was den gouverneur niet bekend, dat Z.M. ooit zoodanig verdrag [in afwijking van dat van 1648] zou hebben geratifieerd. Hij handhaafde derhalve zijne rechten: nimmer zouden de bewoners van het Fransche gedeelte een anderen eed mogen zweren dan aan hun koning. Het was hetzelfde betoog van toen en nog even juist²⁾.

§ 23. Ook commandeur Stevens heeft de dood spoedig van zijn post weggerukt. Tot het laatste toe had hij te kampen met de familie-cabale Joh. en Pieter Heyliger, Joh. Runnels, Jan Markoe jun. en Pieter Hendriks, broeders en zwagers, eene familie-regeering waartegen hij niet opgewassen was. Het is waar, dat omgekeerd Joh. Heyliger zich over hem beklaagde en daarbij op hetzelfde euvel zinspeelde: „hij is tegenwoordig in de familie van Mons. Jan Simonsz. Doncker en Joh. Lindesay geparenteerd”. Inderdaad was Stevens kort na zijn komst getrouwd met eene juffrouw Salomonsz., zuster van Petronella, die de vrouw was van Jan Simons Doncker, beide zusters van Anthony Salomonsz. Deze drie zwagers, zegt onze oude kennis de fiskaal Joh. Meyer, regeeren met elkander gelijk vóór tijden de drie prinsen te Rome, Caesar, Antonius en Lepidus en spreken ook meteen van hangen en branden³⁾. Wat daarvan geweest moge zijn, den 18den December 1722 overleed commandeur Stevens, na vier weken aan hevige koortsen geleden te hebben en den dag daarna las men in den Raad een besloten brief van de presidentale kamer Zeeland, waaruit bleek, dat Joh. Lindesay als provisioneel commandeur moest optreden. Hij werd derhalve geïnstalleerd en meteen Jan Ellis als prov. secretaris aangesteld. Deze laatste bleef dat niet lang. De nieuwbenoemde secretaris Pieter Carel Spieringh, 5 October 1723 aangesteld, kwam 31 Januari 1724 op het eiland aan, Lindesay gaf hem aanstonds inzage der boeken

¹⁾ *Boven II* § 7.

²⁾ Jac. Stevens aan Mons. Du Pas Feuquière 22 Dec. 1721. Du Pas aan Stevens d.d. St. Pierre de la Martinique 10 Febr. 1722, port. no. 1 fol. 472, 474, 475r.

³⁾ Joh. Heyliger aan X 16 Mei 1722 port. no. 2 fol. 567, 568r. *Deductie* van Joh. Meyer aan X port. no. 3 fol. 99v, 100. *Doopboek* van St. Eustatius no. 247 R. A. op 1 Sept. 1727.